

Viburnum odoratissimum

of de grote verwarring

door Ward van Teylingen

Viburnum odoratissimum

Indeling van het geslacht *Viburnum*

Het geslacht *Viburnum* is, volgens de huidige indeling, verdeeld in wel twintig secties. Het voert te ver om al deze secties met hun bijbehorende soorten te beschrijven. Wereldwijd bestaan er ruim 500 verschillende soorten: hybriden en cultivars. Daarvan is maar een derde geschikt voor ons klimaat en de rest kan alleen in de tropen en subtropen groeien.

De wintergroene *V. odoratissimum* is niet bijzonder winterhard. ze gedijen in zone acht. Wij wonen in zone zeven. Dus in strenge winters vriezen de eenjarige takken terug en in extreme winters zoals in 2012. Toen was het -26 graden. En in 2013 zijn ze zelfs helemaal dood gegaan.

Mijn moerplanten, die bij Mei Chu stonden, zijn dus ook gesneuveld. Heel jammer, want het waren planten van wel 25 jaar oud. Gelukkig staat er jonge

aankweek in kassen.

De best bruikbare *V. odoratissimum* en cultivars voor ons klimaat zijn 'Awabuki', 'Chindo' en 'Emerald Lustre'. De laatste van deze drie is het minst winterhard vanwege zijn veel grotere blad. Hij is echter wel veel kleuriger: de nieuwe scheuten hebben een roze gloed.

Verwarring dus

Met grote verwarring bedoel ik het grote aantal namen waaronder deze Viburnum in de loop der tijden is beschreven.

Hier een opsomming van die namen, waarvan sommige nog steeds gebruikt worden: *V. arboricolum*, *V. avabuki*, *V. avafuki*, *V. hasseltii*, *V. japonicum*, *V. luikiuense*, *V. zambalense*, *V. tinus* Lucidum'.

Viburnum odoratissimum en zijn variëteiten komen voor in de natuur van India, Zuidoost-Azië, Japan, Taiwan, Java, Celebes en de Filippijnen en werd in 1818 in Europa geïntroduceerd. Dit grote verspreidingsgebied verklaart ook meteen het grote aantal synoniemen. Elke streek of ieder land heeft zijn eigen naam aan deze *Viburnum* gegeven. Vandaag de dag komt nog steeds *Viburnum odoratissimum* var. *avabuki* uit Italië onder de valse naam *V. tinus* Lucidum. Lucidum, wat glanzend betekent, is de oude naam van *V. tinus*. Helemaal fout dus want *V. tinus* hoort thuis in de sectie *Tinus* en *odoratissimum* in de sectie *Solenotinus*.

De bekende plantenman Roy Lancaster uit Engeland heeft in *Garden Illustrated* alleen al over de verwarring tussen *V. odoratissimum*, sectie *Solenotinus* en *V. japonicum*, sectie *Odontotinus* een artikel geschreven.

Beschrijving van de soort

Viburnum odoratissimum en de cultivars worden grote en brede, wintergroene struiken tot acht meter hoog en drie meter breed, tenminste: als er niet gesnoeid wordt. De bladeren zijn dik, leerachtig, elliptisch, 20 cm lang en zes cm breed. Ze kleuren van licht naar donkergroen, aan de bovenzijde hoogglanzend, aan de onderzijde lichter en dofgroen. Daarbij hebben ze een gegolfde rand. De oude bladeren worden in de winter vaak rood. De takken zijn bezet met wratachtige uitstulpingen die kenmerkend zijn voor de soort. Er is sprake van enige gelijkens met *Prunus laurocerasus* *Rotundifolia*, maar daarvan is het blad veel slapper en dunner en is niet tegenoverstaand.

De bloeiwijze is pluimvormig met bloeiwijzen van 12 - 15 cm hoog en breed en ze geuren geweldig, *odoratissimum* is de overtreffende trap van *odora*, wat geurend betekent.

De bloemen verschijnen in mei-juni en worden goed bestoven, waardoor er veel rode vruchten verschijnen die in trossen bijeen staan/hangen. De bloei en de vruchten laten wel even op zich wachten. Het duurt verscheidene jaren voordat de struik vol zit met bloemen.

Het heeft de voorkeur om meerdere exemplaren, van verschillende klonen, bij elkaar te planten voor de kruisbestuiving.

De bloei en de vruchten laten wel even op zich wachten

V. avabuki en ook Chindo komen uit Japan en worden daar gebruikt als haag of windkering. Ze kunnen zowel in de schaduw als in de volle zon staan. Zware snoei wordt goed verdragen.

Als je de beide variëteiten door elkaar heen plant, krijg je kruisbestuiving en dat levert meer vruchten op dan wanneer je één soort zou gebruiken.

Er is ook nog een bontbladige vorm: *V. odoratissimum* 'Variegatum' die wordt in Japan als kuipplant gebruikt omdat hij niet winterhard is. Zoals alle andere *Viburnum* heeft *V. odoratissimum* ook een breed wortelend, oppervlakkig wortelgestel.

Bemesten doe je het best op de voet van de struik met compost. Verder stelt *Viburnum odoratissimum* weinig speciale eisen aan de grond waarin hij staat.

Hij heeft ook geen last van ongedierte zoals bladluizen; en rupsen heb ik er al helemaal nooit op gezien.

